

Maeve Binchy

Een etentje bij
restaurant Quentins

Dit boek is eerder verschenen onder de titel *Quentins*

Eerste druk 2003

Zesde druk 2015

ISBN 978-90-225-7226-9

ISBN 978-90-475-1708-5 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Quentins*

Oorspronkelijke uitgever: Orion Books

Vertaling: Milly Clifford

Omslagontwerp: Andrea Barth | Guter Punkt

Omslagbeeld: © Lisa Thornberg | Getty Images

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2002 Maeve Binchy

Nederlandstalige uitgave © 2003 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn lieve beste Gordon
Dank je voor je ruimhartigheid, begrip en liefde in al die jaren*

DEEL EEN

Toen Ella Brady zes was, ging ze voor het eerst naar Quentins. Dat was meteen de eerste keer dat er iemand ‘mevrouw’ tegen haar zei. Een vrouw in een zwarte jurk met een kanten kraagje had hen naar de tafel gebracht. Ze had eerst Ella’s ouders plaats laten nemen en vervolgens een stoel naar achteren geschoven voor het zesjarige meisje.

‘Als mevrouw hier wil zitten, dan kan mevrouw alles goed zien,’ zei ze. Ella vond het prachtig, en ze wist goed om te gaan met de situatie.

‘Dank u, heel graag,’ zei ze beleefd. ‘Ik ben hier namelijk voor het eerst.’ Dit zei ze voor het geval dat iemand haar anders zou aanzien voor een vaste klant.

Haar vader en moeder hadden waarschijnlijk zoals altijd vol adoratie naar haar gekeken. Op de foto’s uit haar jeugd was dat tenminste zo geweest. Ze herinnerde zich dat haar moeder tegen haar zei dat ze het liefste meisje van de wereld was, en dat haar vader zei dat hij het jammer vond dat hij elke dag naar kantoor moest, anders was hij thuisgebleven bij zijn liefste meisje.

Ella had een keer gevraagd waarom ze geen broers en zusjes had, zoals andere kinderen. Haar moeder had gezegd dat God maar één kind naar hun gezin had gestuurd, en dat ze blij waren dat het zo’n lief kind was. Jaren later hoorde Ella over de vele miskramen en de valse hoop. Maar destijds was ze dik tevreden met de uitleg. Ze hoefde haar speelgoed of haar ouders met niemand te delen, dus dat moest wel leuk zijn. Ze namen haar mee naar de dierentuin en vertelden over alle dieren. Ze gingen met haar naar het circus als het in de stad kwam, en ze gingen zelfs een weekend naar Londen en maakten een foto van haar voor Buckingham Palace. Maar niets had zoveel indruk op haar gemaakt als dat eerste bezoek aan een

echt restaurant, waar ze mevrouw tegen haar zeiden en haar een plaats gaven waar ze alles goed kon zien.

De Brady's woonden op Tara Road, in een huis dat ze jaren geleden hadden gekocht, voor de prijzen omhoogvlogen. Het was een hoog huis met een grote achtertuin waarin Ella haar vriendinnetjes van school mocht uitnodigen. Het huis was onderverdeeld in appartementen toen de Brady's het kochten. Daardoor was er op elke verdieping een badkamer en een kitchenette. Ze hadden het grotendeels verbouwd om er een echt gezinshuis van te maken, maar Ella's vriendinnen benijdden haar omdat ze eigenlijk een eigen wereldje had. Het was een vredig, geordend leven. Haar vader Tim deed er elke ochtend twintig minuten over om naar kantoor te lopen, en negenentwintig minuten terug omdat hij dan altijd een biertje ging drinken, waarbij hij de avondkrant las.

Ella's moeder, Barbara, werkte alleen 's ochtends. Zij was degene die het advocatenkantoor in de stad bij Merrion Square moest openen. Ze vertrouwden er blind op, zei ze altijd trots, dat ze alles in gereedheid had als de heren om halftien kwamen binnendruppelen. Dan lag al hun post gesorteerd op hun bureau. Ze beantwoordde de vroege telefoontjes en deed of de advocaten al aan het werk waren. Daarna nam ze de grote stapel door in wat Barbara's Bakje werd genoemd, waarin ze alles stopten wat met geld te maken had. Barbara beschouwde zichzelf als een heel efficiënte boekhouder, en ze hield de vier wanordelijke, vastgeroeste advocaten streng onder controle. Waar was de kwitantie voor het vervoer naar die-en-die zaak? Waar was de factuur voor het schrijfpapier dat iemand had besteld? Gehoorzaam, als kleine jongens, leverden ze hun rekeningen bij haar in en ze bewaarde die in dikke grootboeken. Barbara moest er niet aan denken dat ze ooit op de computer zouden overgaan, maar die dag lag nog ver in het verschiet. Deze vier waren niet erg vooruitstrevend. Ze zouden nog het liefst met een ganzenveer schrijven als ze de keus hadden!

Barbara Brady ging om twaalf uur weg van kantoor. In het begin was dat nodig omdat ze Ella van school moest halen, maar zelfs nu haar dochter groot genoeg was om alleen met een groepje lachende schoolmeisjes naar huis te gaan, bleef Barbara halve dagen werken. Ze wist dat ze in haar viereuhalf uur meer voor elkaar kreeg dan anderen in een hele dag. En ze wist dat haar werkgevers zich

daar heel goed bewust van waren. Dus was ze er altijd als Ella thuiskwam. Het liep allemaal op rolletjes. Als Ella thuiskwam was er iemand om haar een glas melk en een koekje te geven en te luisteren naar haar kleurrijke verslag van de gebeurtenissen van de dag, wat er allemaal voor ergs of spannends was gebeurd. En ook om haar te helpen met het huiswerk.

Door dit systeem keerde Tim Brady elke dag terug naar een keurig huis en een lekkere warme maaltijd, na zijn werk bij de beleggingsmaatschappij waar hij zich door de jaren heen steeds minder op zijn gemak ging voelen. En wanneer hij elke avond op dezelfde tijd thuiskwam, had Ella een tweede gehoor voor al haar verhalen over allerlei mensen. De rimpels verdwenen geleidelijk uit zijn gezicht terwijl ze achter haar vader aan door de tuin liep, eerst als peuter en naderhand als schoolmeisje met lange, spichtige benen. Ze stelde vragen over zijn werk die haar moeder nooit had durven stellen. Waren ze op kantoor blij met papa? Zou hij daar de baas worden? En later, toen het Ella duidelijk werd hoe ongelukkig haar vader was, vroeg ze hem waarom hij niet ergens anders ging werken.

Tim Brady had weg kunnen gaan van het kantoor waar hij zich zo slecht op zijn gemak voelde en een andere baan kunnen nemen, maar de Brady's waren geen mensen die goed tegen veranderingen konden. Ze hadden er lang over gedaan voor ze een huwelijksverbintenis aangingen, en nog langer voor ze Ella kregen. Ze waren bijna veertig toen ze werd geboren, en dus van een andere generatie dan de andere ouders van jonge kinderen. Maar dat versterkte juist hun liefde voor haar. En hun besluit dat ze alles moest krijgen wat maar mogelijk was. Ze verbouwden hun souterrain tot een appartement met alle voorzieningen en verhuurden het aan drie meisjes die bij een bank werkten. De opbrengst zetten ze opzij om Ella's opleiding te bekostigen. Ze deden nooit iets alleen voor zichzelf. In het begin werden een paar hoofden geschud. Deden ze niet te veel voor het kind, vroegen sommige mensen zich af. Zouden ze haar niet veel te veel verwennen? Maar zelfs diegenen moesten toegeven dat al die liefde en aandacht Ella helemaal geen schade deed.

Vanaf het begin leek ze om zichzelf te kunnen lachen. En om iedereen. Ze groeide op tot een lang, zelfverzekerd meisje, open en

vriendelijk, dat net zoveel van haar ouders leek te houden als zij van haar.

Ella hield een fotoalbum bij van alle fijne gebeurtenissen uit haar jeugd, en ze schreef er onderschriften bij: PAPA EN MAMA EN DE CHIMPANSEE IN DE DIERENTUIN. CHIMPANSEE LINKS OP DE FOTO. Daar moest ze elke keer weer om schaterlachen.

Zelfs op dertienjarige leeftijd, toen andere kinderen zich misschien begonnen te onttrekken aan het gezinsleven, bleef Ella haar blonde hoofd buigen over de foto's.

'Was dat de blauwe jurk die ik aanhad naar Quentins?' vroeg ze.

'Dat je dat nog weet!' Haar vader was verrukt.

'Bestaat het nog?' vroeg ze.

'O ja, wel chiquer en duurder, maar het bestaat nog steeds en het loopt goed.'

'O.' Ze leek teleurgesteld dat het duur was geworden. Haar ouders keken elkaar aan.

'Het is lang geleden dat ze er is geweest, Tim.'

'Meer dan de helft van haar leven,' gaf hij toe, en ze besloten zaterdagavond naar Quentins te gaan.

Ella sloeg alles gade met haar scherpe jonge ogen. Het zag er veel luxueuzer uit dan de vorige keer. Op de dikke linnen servetten was een Q geborduurd. De obers en serveersters droegen mooie, zwarte broeken en witte hemden. Ze wisten alles over elk gerecht en legden duidelijk uit hoe het was bereid.

Brenda Brennan had gezien hoe belangstellend het meisje om zich heen keek. Ze was precies de tienerdochter die Brenda graag had gehad: opmerkzaam, vriendelijk, lachend met haar ouders, dankbaar dat ze naar een duur restaurant was meegenomen. Zo zag je ze niet vaak. Tieners deden vaak verveeld en nukkig. Dan vertelde Brenda later op de avond aan Patrick dat ze misschien maar geboft hadden dat ze aan het ouderschap waren ontsnapt. Maar dit meisje was de droom van elke moeder. En haar ouders leken ook niet bepaald jong. De man, vermoeid en met een licht gebogen rug, kon wel zestig zijn, en de moeder in de vijftig. Wat boften de Brady's dat ze op zo'n late leeftijd nog zoiets kostbaars hadden gegrepen.

'Wat eten de meeste mensen het liefst, zijn er lievelingsgerechten?' vroeg het meisje aan Brenda toen ze de menu's bracht.

‘Een heleboel klanten vinden onze vis lekker. Die bereiden we heel eenvoudig, met een saus apart erbij. En veel mensen eten tegenwoordig natuurlijk vegetarisch, dus de chef-kok moet steeds nieuwe recepten bedenken.’

‘Hij is vast heel knap,’ zei Ella. ‘En praat hij heel gewoon tegen iedereen als hij aan het werk is? Ik bedoel, is hij niet driftig?’

‘O, praten doet hij wel, en niet altijd gewoon, maar hij is met mij getrouwd, dus moet hij wel tegen me praten, anders draai ik hem zijn nek om!’ Ze moesten allemaal lachen, en Ella vond het enig dat ze volwassen werd behandeld. Toen liep Brenda verder naar een andere tafel.

Ella zag dat haar ouders heel aandachtig naar haar zaten te kijken.

‘Wat is er? Heb ik te veel gepraat?’ vroeg ze terwijl ze van de een naar de ander keek. Ze wist dat ze vaak maar door bleef ratelen.

‘Er is niets, lieverd, ik zat juist te bedenken hoe fijn het is om ergens met jou naartoe te gaan,’ zei haar moeder. ‘Je geniet altijd zo van alles.’

‘En ik dacht precies hetzelfde,’ zei haar vader terwijl hij naar haar lachte.

Toen Ella naar de middelbare school ging, vroeg ze zich af of ze niet te veel om haar gaven. Alle andere meisjes op school zeiden dat hun ouders monsters waren. Ze huiverde even, bang dat alles opeens zijn glans zou verliezen. Misschien zouden haar ouders bezwaar krijgen tegen haar kleren, haar loopbaan, haar echtgenoot? Het verliep allemaal zo gevaarlijk voorspoedig. En het bleef goed gaan tijdens wat de helse jaren hoorden te zijn, toen Ella zestien en zeventien was. Elk ander meisje op school had openlijk strijd geleverd met een of met beide ouders. Er waren scènes geweest, tranen en drama’s. Maar nooit bij de Brady’s.

Barbara vond de feestjurkjes die Ella kocht misschien veel te kort en te strak. Tim vond de muziek die uit Ella’s kamer klonk misschien veel te hard. Ella had misschien liever niet dat haar vader in zijn comfortabele, degelijke auto buiten bij de disco zat te wachten om haar na afloop thuis te brengen, alsof ze een kind van zes was. Maar als iemand die dingen al ooit dacht, werden ze nooit uitgesproken. Ella klaagde wel dat haar vader haar betuttelde en dat haar moeder zich veel te druk om haar maakte, maar ze zei het vol genegenheid. Toen Ella achttien was en naar de universiteit zou

gaan, was hun gezin nog steeds het meest opgewekte en vredige van het westelijk halfrond.

Ella's vriendin Deirdre was vol afgunst. 'Het is gewoon niet eerlijk. Ze zijn niet eens kwaad geworden dat je natuurwetenschappen gaat studeren. De meeste ouders vertikken het gewoon hun kinderen te laten doen wat ze willen.'

'Ik weet het,' zei Ella verontrust. 'Het is wel een beetje abnormaal, hè?'

'En ze maken ook geen ruzie,' mopperde Deirdre. 'Die van mij zitten elkaar altijd in de haren over geld en drank... over alles eigenlijk.'

Ella haalde haar schouders op. 'Nee, ze drinken niet, en we verhuren het appartement natuurlijk, dus ze hebben geld genoeg. En ik ben niet aan drugs verslaafd of zo, dus ze maken zich volgens mij geen zorgen.'

'Maar waarom zijn ze bij mij thuis dan wel altijd in alle staten?' jammerde Deirdre.

Ella haalde weer haar schouders op. Ze kon het niet verklaren. Er leek gewoon geen probleem te zijn.

'Wacht maar tot we hele nachten uitgaan en met kerels in bed duiken, reken maar dat er dan wel een probleem is,' zei Deirdre op dreigende toon.

Maar toen dat gebeurde was het vreemd genoeg helemaal geen probleem.

Tijdens hun eerste jaar op de universiteit raakten Ella en Deirdre bevriend met Nuala, die van het platteland kwam en een eigen flat had in het centrum van de stad. Als het eens ergens te laat werd of te moeilijk om naar huis te gaan, zeiden ze dat ze bij Nuala bleven slapen. Ella vroeg zich af of haar ouders wel echt overtuigd waren, of dat ze vermoedden dat zij iets van plan was. Misschien wilden ze het niet weten en stelden ze daarom geen vragen waarop de antwoorden, al waren ze eerlijk, misschien onaanvaardbaar zouden zijn. Ze vertrouwden haar gewoon, zoals altijd. Af en toe voelde ze zich een beetje schuldig, maar dat gebeurde niet vaak.

Ella werd niet één keer verliefd tijdens haar vier jaar op de universiteit, en ze was een uitzondering. Ze had wel seks. Niet veel. Ella's eerste minnaar was Nick, een medestudent. Nick Hayes was eerst alleen een vriend, maar op een avond zei hij tegen Ella dat hij

al op haar viel sinds hun eerste college. Ze was zo koel en kalm, terwijl hij altijd opdringerig en luidruchtig was en de verkeerde dingen zei.

‘Zo heb ik je nooit gezien,’ zei Ella naar waarheid.

‘Het komt doordat ik sproeten en groene ogen heb en altijd om aandacht heb moeten schreeuwen omdat we thuis met zoveel mensen waren,’ legde hij uit.

‘Nou, ik vind het juist leuk,’ zei ze.

‘Betekent dat dan dat je ook een beetje op mij valt?’ vroeg hij hoopvol.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde ze.

Hij was zo teleurgesteld, dat ze de uitdrukking op zijn gezicht niet kon aanzien. ‘Kunnen we niet gewoon veel praten in plaats van met elkaar naar bed te gaan?’ vroeg ze. ‘Ik wil graag meer van je weten en waarom jij vindt dat wetenschappen een goede overstap is naar films maken, en... nou ja, een heleboel dingen,’ eindigde ze niet erg overtuigend.

‘Betekent dat dat je me niet moet, dat je van me walgt?’ wilde hij weten.

Ella keek naar hem. Hij probeerde een grapje te maken, maar zijn gezicht stond heel kwetsbaar. ‘Ik vind je heel aantrekkelijk, Nick,’ zei ze.

En dus gingen ze met elkaar naar bed.

Het was allerminst een succes. Vreemd genoeg waren ze niet van streek of beschaamd, alleen verbaasd.

Na een paar pogingen waren ze het erover eens dat het niet was wat ze ervan hadden verwacht. Nick zei dat het voor hem ook de eerste keer was, en dat ze misschien allebei ervaring moesten opdoen bij mensen die er alles van wisten.

‘Misschien is het net als met autorijden,’ zei hij serieus. ‘Je moet het leren van iemand die weet hoe het moet.’

Toen trok ze de aandacht van een sportheld, die verbijsterd was toen ze zei dat ze geen seks met hem wilde.

‘Ben je soms frigide of zo?’ had hij gevraagd, zoekend naar een verklaring.

‘Dat denk ik niet, nee,’ had Ella geantwoord.

‘Nou, volgens mij wel,’ merkte de sportheld gepikeerd op. Ella dacht dat het geen kwaad kon om het een keer met hem te pro-

beren, omdat hij immers al een heleboel meisjes had versleten. Maar het was net zomin een succes als met Nick. Ze hadden niets om over te praten, dus was het eigenlijk erger. De sportheld zei wel als complimentje tegen haar dat ze absoluut niet frigide was.

Er volgden nog twee korte ervaringen; alles bij elkaar stelde het niets voor vergeleken bij de avontuurtjes van Deirdre en Nuala. Maar Ella zat niet bij de pakken neer. Ze was vierentwintig en afgestudeerd in natuurwetenschappen. Vroeg of laat kwam ze heus wel de ware tegen, net als iedereen.

Nuala was de eerste die haar grote liefde tegenkwam. Frank, donker en melancholiek. Nuala aanbad hem. Toen hij zei dat hij naar Londen wilde gaan om mee te werken in het bouwbedrijf van zijn twee broers, was ze overmand door verdriet.

Dit was dé gelegenheid voor een etentje bij Quentins. ‘Ik dacht echt dat hij om me gaf. Hoe kon ik me zo laten inpalmen en me zo laten vernederen?’ zei ze in tranen tegen Ella en Deirdre toen ze aan hun tafel zaten.

Het was eigenlijk een diner voor Vroege Vogels. Je kwam om halfzeven en moest uiterlijk om acht uur weer weg zijn. Het was bedoeld voor mensen die naar de bioscoop of het theater gingen, en het restaurant hoopte erna nieuwe gasten te krijgen. Maar Deirdre, Ella en Nuala maakten geen aanstalten om te vertrekken. Mon, de levendige, blonde serveerster, schraapte af en toe haar keel – zonder succes.

Ten slotte ging Ella naar mevrouw Brennan. ‘Het spijt me ontzettend. Ik weet dat we eigenlijk Vroege Vogels zijn en voor het goedkope menu hebben gekozen, maar een van ons zit in een crisis en we proberen haar te kalmeren.’

Brenda moest lachen, ondanks dat er mensen aan de bar zaten te wachten tot er een tafel vrijkwam.

‘Goed dan, proberen jullie haar maar te kalmeren,’ zei ze toegeeflijk.

‘Breng hun een fles rode huiswijn met een kaartje met daarop “Om de crisis te helpen bezweren”,’ zei ze tegen Mon.

‘Ik dacht dat we de Vroege Vogels moesten wegwerken,’ sputterde Mon tegen.

‘Daar heb je gelijk in, Mon, maar we moeten wel flexibel zijn in dit beroep,’ zei Brenda.

‘Een hele fles, mevrouw Brennan?’ Mon begreep er nog steeds niets van.

‘Ja, een heel slechte wijn, een van Patricks weinige vergissingen. Hoe eerder hij op is, hoe beter,’ besliste Brenda.

De meisjes aan tafel waren er dolblij mee.

‘Zodra we wat meer geld hebben, gaan we hier echt dineren,’ beloofde Ella.

Toen hielden ze krijgsoverleg. Zouden ze Frank gewoon vermoorden, of naar zijn huis gaan en hem bedreigen? Moest Nuala in de volgende twee uur een andere minnaar zoeken en er Frank mee pesten? Moest ze hem een gekwetste, trieste brief schrijven die zijn hart zou breken en hem voor de rest van zijn leven een onvaste hand zou bezorgen?

Geen van die dingen bleek nodig te zijn, want Frank kwam naar het restaurant, op zoek naar Nuala. Hij werd met veel vijandigheid begroet door de meisjes en reageerde verbijsterd. Toch waren de meisjes eensgezind tegen hem: hij kreeg niet de kans om Nuala alleen te spreken.

‘Goed dan,’ zei hij met een rood gezicht, bijna in tranen. ‘Goed, het gaat niet zoals ik van plan was, maar vooruit.’ Hij knielde neer en haalde een diamanten ring tevoorschijn.

‘Ik hou van je, Nuala. Ik heb gewacht tot je me een teken zou geven of je met me mee zou willen naar Engeland. Toen je niets zei, dacht ik dat je niet mee wilde. Wil je alsjeblieft met me trouwen?’

Nuala staarde hem vol verrukking aan. ‘Ik dacht dat je niet van me hield, dat je me in de steek liet,’ begon ze.

‘Wil je met me trouwen?’ Zijn gezicht zag nu bijna paars.

‘Zie je, Frank, ik dacht dat je een loopbaan belangrijker vond dan...’

Een ader begon vervaarlijk te kloppen op Franks voorhoofd.

‘Ik was zo van streek dat ik zelfs gekeken heb of er banen in Londen waren...’

Ella kon het niet langer verdragen. ‘NUALA, WIL JE MET HEM TROUWEN, JA OF NEE?’ schreeuwde ze. Het hele restaurant was getuige toen Nuala zei dat ze dat natuurlijk wilde, en iedereen juichte hen toe.

Drie maanden later zouden Deirdre en Ella bruidsmeisjes zijn.

‘Misschien kom ik mijn grote liefde wel op Nuala’s bruiloft tegen,’ zei Ella tegen haar moeder. ‘Ze kunnen me moeilijk over het hoofd zien in die vreselijke oranje jurk die we van haar moeten dragen.’

‘Jij ziet er in alles goed uit,’ zei Barbara.

‘Toe nou, mam. We lijken net twee meiden die benzine moeten promoten bij een tankstation, of gratis snoep moeten weggeven voor een goed doel.’

‘Onzin. Je bent weer veel te kritisch...’

‘Dat zei Deirdre ook. Ze zegt dat jullie me alles geven wat ik wil en me nog ophemelen ook, en dat ik door en door verwend ben.’

‘Dat is helemaal niet waar.’

‘Maar mam, je klaagt niet eens dat ik niet naar de mis ga.’

‘Dat wil ik wel doen als je dat prettig vindt, maar wat heeft het voor zin? Pastoor Kenny zegt trouwens dat we in onze eigen ziel moeten kijken en niet in die van anderen.’

‘Daar zijn pastoor Kenny en de Kerk wel laat achter gekomen. Hoe zit het dan met de kruistochten en de missies?’

‘Je wilt toch niet zeggen dat die arme pastoor Kenny persoonlijk betrokken was bij de kruistochten en de missies?’ vroeg Barbara met een glimlach.

‘Nee, natuurlijk niet, en ik zal tijdens de ceremonie heel braaf en vol respect zijn. Maar ik vind het wel gek dat Nuala een trouwerij met alle toeters en bellen in de kerk wil.’

‘Dus als jij ooit zover bent, hoeven we pastoor Kenny er niet bij te halen?’

‘Nee mam, maar tegen die tijd is het misschien wel helemaal in om op Mars te trouwen.’

Ella kwam haar grote liefde niet tegen op Nuala’s bruiloft, maar Deirdre viel wel als een blok voor een van Franks getrouwde broers, die voor het huwelijk was overgekomen uit Londen.

‘O Deirdre, doe het alsjeblieft niet. Toe, ik smeed het je, laat hem lopen,’ had Ella gezegd.

‘Waar heb je het in hemelsnaam over?’ Deirdre zette onschuldige, grote ogen op.

‘Ik ben het zat om smoesjes voor jou en die idioot te moeten bedenken, en foto’s en dat soort dingen uit te moeten stellen tot het bruidsm meisje helemaal verfromfaaid komt opdagen met een van de bruidsjonkers. Hoe haal je het in je hoofd?’

‘Ach, het is gewoon een geintje. Nuala zou er ook om lachen. Zál erom lachen.’

‘Nee Deirdre, je vergist je. Hij is nu haar zwager. Iemand die ze twee keer per week in Londen zal zien, samen met zijn vrouw. Nuala zal er niet om lachen. Ze zal het trouwens niet eens willen weten.’

‘O god, doe toch niet zo afkeurend! Dat doen mensen nu eenmaal bij bruiloften. Daar zijn bruiloften voor!’

‘Trek je jurk recht, Deirdre, er moeten weer foto’s gemaakt worden.’ Ella’s stem had een stalen klank.

‘Wat bedoel je met “trek je jurk recht”?’

‘Aan de achterkant. Hij is in je ondergoed blijven hangen.’ Ella zag voldaan hoe Deirdre verontrust aan de achterkant van haar jurk sjoerde, die helemaal nergens achter was blijven hangen.

Op de bruiloft kwam Ella Nuala’s nicht tegen, die ze in geen jaren had gezien. Die stond op het punt om ontslag te nemen als lerares exacte vakken. Kende Ella misschien iemand die op zoek was naar een baan?

Ella zei dat ze de baan zelf graag zou willen hebben.

‘Ik wist niet dat je les wilde geven,’ merkte de vrouw verbaasd op.

‘Ik ook niet, tot jij het vroeg,’ zei Ella.

Haar ouders keken ook op van het nieuws. ‘Je weet dat je verder kunt studeren. Het geld is er,’ zei haar vader met een knikje naar het appartement in het souterrain, waar drie bankemployees graag wilden betalen om in een goede buurt als die van Tara Road te kunnen wonen.

‘Nee, pap. Ik ben al op de school geweest. Ze zijn heel aardig. Ze vinden het niet erg dat ik geen ervaring heb en ze gaan er blijkbaar van uit dat ik de kinderen wel aankan. Nou ja, ik ben lang, dat is een pluspunt als ik misschien moet gaan armpje drukken,’ zei Ella lachend.

‘Je hebt ook een goede opleiding,’ bracht haar moeder in herinnering.

‘Ja, dat was ook wel een pluspunt, denk ik. In elk geval moet ik mijn onderwijsbevoegdheid halen, dus dat houdt in dat ik ’s avonds lessen moet volgen. En omdat de school in de buurt van de universiteit is, dacht ik...’ Ze vroeg zich af hoe ze het moest inkleden.

Dat het tijd was om uit huis te gaan. Ze namen het heel kalm op.

‘We vroegen ons af of je mettertijd in het souterrain zou willen wonen?’ Haar vader klonk aarzelend.

‘Je zou vrij zijn om te komen en te gaan, net als die meisjes van de bank,’ zei haar moeder. ‘Niemand zal je lastigvallen of zo.’

‘Het gaat gewoon om de afstand, mam, niet om mensen die me lastig zouden vallen. Dat hebben jullie nooit gedaan.’

‘Er kunnen dagen voorbijgaan zonder dat je ons hoeft te zien, hoor, net als de meisjes. En de muren zijn dik...’

Ze wist dat dit hun laatste poging was, dat ze zouden toegeven. ‘Nee, ik ben niet bang dat je mijn wilde feesten zult horen, pap. Echt, het is zo allemaal veel dichterbij en gemakkelijker. En ik kom vaak naar huis. Dan blijf ik hele weekends als jullie het leuk vinden.’

Het was geregeld.

‘Hoe is het mogelijk. Een eigen flat én nog een kamer thuis, het kan niet op! Waarom krijg jij altijd alles, Ella Brady?’ wilde Deirdre weten.

‘Omdat ik betrouwbaar ben,’ zei Ella. ‘Ik maak geen problemen. Heb ik nooit gedaan. Daarom heb ik het altijd zo makkelijk gehad.’

En het ging allemaal ook makkelijk. Ella vond het prettig op school. De andere jonge leerkrachten waarschuwden haar voor de valkuilen, de mensen die vervelend deden in de lerarenkamer, het risico dat je werd opgezadeld met het organiseren van activiteiten; ze gaven tips over hoe je gesprekken met ouders moest afhandelen, en hoe je het beste nieuwe spullen voor het lab kon aanvragen. Ze vond de kinderen en hun enthousiasme leuk. Het leek wel pas gisteren dat ze zelf nog in de klas zat. De lessen vielen ook mee, en ze vond een flat in een lommerrijke straat op nog geen vijf minuten van de school.

‘Ik voel me daar op de een of andere manier vrij, onafhankelijk,’ legde Ella uit aan Deirdre.

‘Ik snap niet waarom je de moeite hebt genomen. Bij je ouders stond je eten klaar, en zo te zien heb je hier nog nooit een vent meegebracht.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg Ella lachend.

‘Nou, is het dan wel zo?’

‘Toevallig niet, maar dat kan gebeuren.’

‘Zie je wel?’ zei Deirdre triomfantelijk. ‘Ik snap werkelijk niet waarom je je zo vrij en onafhankelijk voelt.’

En ergens wist Ella dat ook niet. Ze dacht dat het misschien iets te maken had met het feit dat ze niet aan het huwelijk van haar ouders hoefde te denken. Ze waren nu oud, in de zestig, en ze klampten zich vast aan hun werk in plaats van met pensioen te gaan, zoals andere mensen van hun leeftijd. Ze konden dat huis op Tara Road met een enorme winst verkopen en een veel kleiner huis of flat kopen. Dan hoefde mam niet zo vol angst naar dat advocatenkantoor te gaan waar ze, naar ze vermoedde, uit vriendelijkheid werd aangehouden. En pap hoefde niet meer naar wat hij als een veranderende beleggingswereld beschouwde.

Ze konden goed met elkaar overweg. Ja toch? Ze hadden nooit ruzie, zoals ze zo vaak tegen Deirdre had gezegd. Als ze het huis onderverdeelden in appartementen, dan bracht dat zoveel huur op dat ze hun baan konden opzeggen. Ze zou nog niets zeggen, maar het idee laten rijpen.

Ze ging minstens eens per week bij hen eten, en ook elke zondag, maar ze bleef nooit slapen. In de flat kon ze beter studeren, zei ze. Enkele maanden later stelde ze voor dat ze haar kamer zouden verhuren.

Nog nooit was een voorstel zo koel ontvangen. Ze waren verbijsterd dat ze zelfs maar op het idee had kunnen komen. Ze wilden niet met pensioen. Wat moesten ze met hun dagen doen?

Opeens verging Ella’s legendarische lach haar. Ze zag een heel sombere toekomst. Wat een wanhopig leven moesten mensen leiden als deze twee, die gelukkig getrouwd heetten te zijn, niet eens de gedachte konden verdragen om samen thuis te zijn in plaats van naar hun werk te gaan dat ze vermoeiend en verontrustend vonden.

‘Ik zou liever non zijn dan een dood huwelijk hebben,’ zei Ella in alle ernst tegen Deirdre.

Deirdre werkte op een druk laboratorium waar ze veel mannen kende.

‘Je kunt net zo goed non worden, zoals jij leeft,’ antwoordde Deirdre. ‘Volgens mij ben je er trouwens een – in burger.’